ρα κλαίει. Καὶ τὶ κλάμματα!... Κλάμματα ποὺ σοῦ ξεσχίζουν τὴν καρδιά!...»

Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό, μὰ ὁ Πέτερ ἔβλεπε ὡστόσο. Ἡ δασκαλίτσα εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος τοῦ ἀξιωματικοῦ. Κι' ἔτρεμε ὁλόκληρη, σὰν ἕνα πουλάκι.

— Ἄ! Θεέ μου... Θεέ μου...

— Λίνα, μικρή μου Λίνα, ἡσύχασε!... τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος. Μὴ κλαῖς! Ἐπὶ τέλους, δὲν σκοτώνονται ὅλοι ὅσοι πᾶνε στὸ μέτωπο.

Ὁ Πέτερ ἔστεκε τώρα καρφωμένος στὴ γωνιά του. Βελόνια θαρρεῖς καὶ τὸν τσιμποῦσαν σ' ὅλο του τὸ κορμὶ καὶ κάτι τὸν ἔπνιγε στὸ στῆθος. Δὲν ἄκουγε τίποτε, καὶ οὔτε ἔβλεπε πειά. Σὲ λίγο, τὰ σπηρούνια τοῦ ἀξιωματικοῦ χτυποῦσαν πειὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου, καὶ ἡ δασκαλίτσα πέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Πέτερ καὶ μπῆκε μὲ ἀργὰ βήματα στὸ σχολειό. Τότε πειὰ καὶ ὁ Πέτερ βγῆκε ἀπὸ τὴ γωνιά του. Πέρασε σκυφτὸς ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχαν σταθῆ οἱ δυὸ νέοι καὶ τράβηξε τὸ δρόμο..

Ἡ ὧρες πέρασαν, εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζη. Σὲ λίγο ὁ Πέτερ φάνηκε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, περπατῶντας βαρειά. Ὅταν ἔφθασε στὸ ἴδιο μέρος, εἶδε κάτι, μέσα στὸ σύθαμπο, καταγῆς. Ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε. Ἦταν ἕνα τριαντάφυλλο, ποὺ εἶχε πέσει ἀποβραδὺς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀξιωματικοῦ. Μὲ τὸ τριαντάφυλλο στὸ χέρι, ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ φυλάκιο, καὶ μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἔπεσε στὴ στρωμνή του. Δὲν εἶχε κοιμηθῆ ὅλη τὴ νύχτα καὶ δὲν ἔνοιωθε καλὰ τὸν ἑαυτό του...

. . . . . .

Δυὸ ἑβδομάδες πέρασαν ἀπὸ τότε, ἴσως καὶ περισσότερο. Ἡ δασκαλίτσα ἔπαιρνε πολλὰ γράμματα κι' ἔστελνε ἀκόμη περισσότερα. Μιὰ μέρα—αὐτὸ τὸ διηγήθηκαν ἀργότερα στὸν Πέτερ—πῆρε ἕνα γράμμα καὶ τότε ἀμέσως ἄρχισε νὰ κλαίη γοερὰ καὶ στὸ τέλος λιποθύμησε. Τὴν ἑπομένη, πῆρε ἕνα ἀμάξι καὶ ἔφυγε.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Πέτερ βγῆκε ἀπὸ τὸ φυλάκιο, ἕνα βράδυ γιὰ νὰ πάη κατὰ τὸ χωριό. Μόλις πρόβαλε ἔξω, ὁ Ἰβὰν τὸν φώναξε ἀπ' ἀντίκρυ. Στεκόταν ψηλά, στὸν κῆπο του, ἀνάμεσα στὶς τριανταφυλλιές του, ποὺ εἶχαν ρίξει τὰ τριαντάφυλλά τους καὶ εἶχαν ξεθωριάσει καὶ μισοξεραθῆ.

— Αἴ, Πέτερ! Ξέρεις, ἦταν ἀρραβωνιασμένη ἡ δασκαλίτσα μας. Τὴν κακομοίρα!... Μὲ ἕναν ἀξιωματικό, ναί, ποὺ σκοτώθηκε στὸ μέτωπο... Ἀλλοίμονο, Πέτερ, ὅλο καὶ σκοτώνονται τὰ παλληκάρια μας!..

Ὁ Πέτερ δὲν ἀποκρίθηκε. Κούμπωσε ὡς τὸ λαιμὸ τὸν μανδύα του καὶ βιαστικὰ τράβηξε γιὰ τὸ χωριό. Ἤθελε νὰ περπατήση, νὰ τρέξη, ἂν μποροῦσε. Πληγωμένη ἦταν ἡ καρδιά του. Ὁ καιρὸς περνοῦσε, καὶ τίποτε καλὸ δὲν ἐρχότανε. Τὰ γράμματα ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ σπίτι του, τὸν ἀπήλπιζαν. Ὁ πόλεμος δὲν τελείωνε...

* * *

Ὡστόσο, μιὰ μέρα, ἡ δασκαλίτσα γύρισε στὸ χωριό. Γύρισε τὸ φθινόπωρο, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα. Ἦταν ντυμένη στὰ μαῦρα. Τὸ πρόσωπό της ἦταν χλωμό, καὶ, ὅταν περπατοῦσε, τὰ μάτια της ἦσαν καρφωμένα καταγῆς. Ὅταν περνοῦσε καμμιὰ φορὰ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Πέτερ, τὸν χαιρετοῦσε πάλι. μὰ δίχως χαμόγελο. Καὶ τότε ὁ Πέτερ σηκωνόταν ὀρθὸς καὶ τοῦ ἐρχόταν νὰ περπατήση, νὰ περπατήση βιαστικά, νὰ τρέξη, ἂν μποροῦσε!

Ἔτσι διάβαιναν τώρα ἡ μέρες. Ἡ δασκαλίτσα περνοῦσε ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ τὴ γέφυρα, ἔρριχνε μιὰ ματιὰ ἐκεῖ ψηλά, στὸν κῆπο τοῦ Ἰβάν, μὰ προσπερνοῦσε βιαστική. Ἐξ ἄλλου τὰ τριαντάφυλλα εἶχαν μαραθῆ πειὰ κι' ἡ τριανταφυλλιὲς ἔστεκαν ξεθωριασμένες καὶ μισοξεραμένες, καθὼς τὶς ἔκανε νὰ σαλεύουν ὁ ἄνεμος...

ΓΙΟΡΝΤΑΝ ΓΙΟΦΚΟΒ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΩΤΗΡ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ φάρσες τοῦ νεαροῦ Γαμβέττα στὴ Γαλλικὴ Βουλή. Πῶς ἐμιμεῖτο τὴ φωνὴ τοῦ Θιέρσου. Γιατί ἡ αὐτοκράτειρα Ζίτα δὲν συναναστρέφεται γυναῖκες. Ὁ σουλτάνος τοῦ Μαρόκου καὶ ἡ ἀντλίες. Ὁ πονηρὸς χωρικὸς κι' ὁ ἔξυπνος βασιλεύς, κλπ.

Ὁ μέγας ρήτωρ καὶ πολιτικὸς τῆς Γαλλίας Λέων Γαμβέττας ἦταν ἐγγαστρίμυθος. Κατὰ τὴν νεότητά του μάλιστα, τότε ποὺ ἦταν ἁπλὸς δικηγόρος, πήγαινε στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς καὶ χρησιμοποιῶντας τὸ χάρισμά του, δημιουργοῦσε ἕνα σωρὸ ἐπεισόδια. Διέκοπτε τοὺς ρήτορας, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβη κανείς, προκαλοῦσε φασαρία κι' αὐτὸς γελοῦσε.

Ἐμμεῖτο πρωτάντων περίφημα τὴ φωνὴ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πολιτικοῦ Θιέρσου. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἐνῶ μιλοῦσε κάποιος βουλευτής, ὁ Γαμβέττας ἀπὸ τὸ θεωρεῖο του τοῦ φώναξε, μιμούμενος τὴ φωνὴ τοῦ Θιέρσου :

—Κάθησε κάτω, ἀνόητε !...

Ὁ βουλευτής, ὅπως καὶ ὅλοι, ἐνόμισαν ὅτι τὴν ἐλάχιστα εὐγενῆ αὐτὴν διακοπὴν τὴν εἶχε κάνει ὁ Θιέρσος. Ὁ ρήτωρ ἐπέμενε ν' ἀνακαλέση ὁ Θιέρσος τὴν προσβλητικὴν φράσι, δημιουργήθηκε ἐπεισόδιον θορυβῶδες, ἀντεγκλήσεις, κακό... Τέλος διεπιστώθη ὅτι ὁ Θιέρσος δὲν εἶχε πάει καθόλου σ' ἐκείνη τὴ συνεδρίασι !...

Κι' ἐνῶ ὅλοι μέσα στὴν αἴθουσα ἀποροῦσαν, ὁ Γαμβέττας εἶχε ξεκαρδιστεῖ στὰ γέλια στὸ θεωρεῖο του...

* * *

Ἡ τέως αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρουγγαρίας Ζίτα εἶνε μανιώδης κυνηγός. Στὰ κυνήγια της ὅμως δὲν παίρνει ποτὲ γυναῖκες μαζύ της καὶ γενικὰ ἀποφεύγει νὰ συναναστρέφεται γυναῖκες. Μιὰ κυρία τῆς Τιμῆς λοιπὸν ἐτόλμησε μιὰ μέρα νὰ τὴν ρωτήση :

—Μεγαλειοτάτη, ὅλο μὲ ἄνδρες συναναστρέφεσθε. Γιατί δὲν παίρνετε καὶ γυναῖκες στὸ κυνῆγι μαζύ σας ;

—Μ' ἀρέσει νὰ συναναστρέφωμαι τοὺς ἄνδρες, ἀπάντησε ἡ αὐτοκράτειρα, ὄχι γιατί εἶνε ἄνδρες, μὰ γιατί...δὲν εἶνε γυναῖκες !...

* * *

Ὁ σουλτάνος τοῦ Μαρόκου Ἀβδοὺλ Ἀζὶζ σ'ἕνα ταξεῖδι του στὴ Γαλλία, εἶδε στὴ Μασσαλία, σὲ μιὰ πυρκαϊά, τὶς ἀντλίες νὰ πετοῦν ἄφθονο νερό.

—Νὰ μηχανήματα, ποὺ πρέπει ν' ἀγοράσω γιὰ τοὺς κήπους τοῦ Μαρόκου, ποὺ τοὺς ψήνει ὁ ἥλιος, σκέφτηκε, νομίζοντας πὼς ἡ ἀντλίες παράγουν....νερό.

Παράγγειλε λοιπὸν καμμιὰ δεκαριὰ ἀντλίες κι' ὅταν γύρισε στὸ Μαρόκο, τὶς παρέταξε μέσα στοὺς κήπους του κι' ἔβαλε τοὺς δούλους του νὰ τρομπάρουν. Ἐτρομπάρισαν, ἐτρομπάρισαν ὡς τὸ βράδυ, μὰ ἡ τρόμπες δὲν ἔβγαζαν οὔτε στάλα νερό.

—Αὐτοὶ οἱ σκυλόφραγκοι μ' ἐγέλασαν πάλι !... εἶπε τότε καταγανακτισμένος ὁ σουλτάνος. Μοῦδωσαν χαλασμένα μηχανήματα !...

* * *

Ἕνας χωρικὸς στὴ Γαλλία, ποὺ καλλιεργοῦσε στὸ χωράφι του ραφανίδες, ἔστειλε μιὰ ραφανίδα πρωτοφανοῦς μεγέθους στὸν βασιλέα Λουδοβίκο 11ο. Ὁ βασιλεὺς αὐτός, ἂν καὶ πολὺ τσιγκούνης, ἤθελε νὰ ἐνισχύη τοὺς ἐργατικοὺς καλλιεργητὰς καὶ ἔστειλε στὸ χωριὸ ὡς δῶρο 100 πιστόλες. Ἕνας σιγχωριανὸς τοῦ χωρικοῦ, τοκογλύφος, βλέποντας πὼς γιὰ μιὰ ραφανίδα ἔδωσε ὁ βασιλιᾶς 100 πιστόλες, τοῦστειλε τὸ καλύτερό του ἄλογο, περιμένοντας πιὸ μεγάλο δῶρο. Ὁ βασιλεὺς ὅμως κατάλαβε τὸ κόλπο καὶ τοῦστειλε τὴ ραφανίδα, μὲ τὸ ἑξῆς γράμμα :

«Δέχομαι τὸ θαυμάσιο ἄλογο, ποὺ μοῦ στεῖλατε, καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὸ δῶρο, σᾶς στέλνω κάτι ποὺ μοῦ στοίχισε τὰ διπλάσια ἀπ' ὅσα κοστίζει τὸ ἄλογό σας».

* * *

Ἕνας εὐγενὴς κακοπληρωτής, ποὺ ἦταν ὀνομαστὸς γιατὶ δὲν πλήρωνε κανένα χρέος του, παρουσιάστηκε στὸ διάσημο τραπεζίτη Μπερνάρ.

—Θὰ σᾶς ἐκπλήξω, κύριε, τοῦ εἶπε. Εἶμαι ὁ μαρκήσιος Χ., δὲν σᾶς γνωρίζω κι' ὅμως ἔρχομαι νὰ μοῦ δανείσετε πεντακόσια εἰκοσόφραγκα...

—Ἐγὼ θὰ σᾶς ἐκπλήξω περισσότερο, τοῦ ἀπάντησε ὁ πνευματώδης καὶ ἀνοιχτοχέρης τραπεζίτης. Σᾶς γνωρίζω, κι' ὅμως θὰ σᾶς δανείσω τὰ πεντακόσια εἰκοσόφραγκα !...